

Sihirli Ayna

Yavuz DEMİRKIRAN

Sihirli Ayna

Yavuz DEMİRKİRAN

Ella her güneşli cumartesiye, arı dolu bir bahçesi olan, eğri büğrü, uzun bir kulübe olan Gül Büyükanne'nin evinde geçirirdi. Yağmurlu bir öğleden sonra Gül Büyükanne gülümsedi ve "Tavan arasında harika bir şey var. Git ve bak, cesur kızım," dedi. Ella, gıcırdayan ahşap merdivenleri kırmızı spor ayakkabılarıyla güm güm çıkararak tırmandı; ela gözleri, yanından geçtiği her tozlu kutuyu merakla kocaman açılmıştı.

Tavan arası eski kitaplar ve lavanta kokuyordu. Köşede, altın çerçeveli, yumuşak beyaz bir örtüyle kaplı uzun bir ayna duruyordu. Ella örtüyü çekti. Cam ona kıvrıcık topuzlarını ya da hardal rengi kazağını göstermedi. Bunun yerine, bir yaz sabahının gün doğumu gibi sıcak, gül pembesi bir renkle parladı. "Ah!" diye fısıldadı Ella. "Sen sihirbazsın!"

Aynanın arkasından minicik bir yaratık uçu. Ella'nın avucundan büyük değildi; parıldayan mavi teni ve karahindiba tüyü gibi gümüş saçları vardı. "Merhaba! Ben Pip, ayna perisi," dedi cıvıdayarak, küçük kanatları pırıldıyordu. "Bu sihirli ayna asla yüz göstermez. Kalbinde ne olduğunu gösterir. Pembe iyilik demektir. Mavi cesaret. Altın dürüstlük."

Ella daha yakına eğildi ve ayna titreşti. Pembenin yanında yumuşak mavi bir parıltı döndü. "Bak!" dedi Pip. "Mavi cesaret için, çünkü buraya tek başına tırmandın. Altın da dürüstlük için, çünkü her zaman doğruyu söylersin." Ella gümüş madalyonuna dokundu ve sırtıttı. "Yani ayna nasıl göründüğümü umursamıyor mu?" Pip kocaman mor gözlerini kırptı. "Hiç ama hiç umursamıyor."

Aşağıda, köyde haber hızla yayıldı. Marvo adında uzun boylu bir sihirbaz aynayı duydu. Arkaya taranmış siyah saçları, kıvrık bıyığı ve altın şeritli koyu mor kadife ceketı vardı. Yakışıklı denmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. "Güzelliğı bulan bir ayna mı?" dedi. "Krallıktaki en güzel insanı bulmalı. O da ben olacağım!"

O gece, herkes uyurken, Sihirbaz Marvo altın bastonuyla Gül Büyükanne'nin kulübesine parmak uçlarında gitti. Sihirli aynayı pelerine sardı ve parlak kulesine taşıdı. Sabah Ella boş altın çerçeveyi buldu ve soluğu kesildi. "Pip! Ayna gitmiş!" Pip endişeyle vızıldadı. "Onu geri almalıyız!"

Ella cesurdu, bu yüzden bir atıştırma hazırladı, kırmızı spor ayakkabılarını giydi ve kuleye doğru yürüdü. "Aç kapıyı!" diye seslendi. Marvo aşağı baktı, kendini beğenmiş ve huysuz bir halde. "Git buradan, küçük insan. Ülkedeki en güzel yüzü bulmakla meşgulüm." Aynayı kendine çevirdi ve gururla bekledi. Ama cam gri ve donuk kaldı.

"Gri?" diye kekeledi Marvo, cama vurarak. "Neden gri? Ben krallığın en yakışıklı sihirbazıyım!" Bıyığını öfkeyle burdu ve aynayı ters çevirdi. "Güzel birini bulacağım!" Aynayı yükseğe tutarak köye yürüdü ve onu tek tek fırıncıya, demirciye ve belediye başkanına çevirdi.

"Gri, gri, gri!" Marvo her denemede daha yüksek sesle homurdandı. Fırıncı kızardı, demirci omuz silkti ve belediye başkanı aceleyle uzaklaştı. Ella sessizce takip etti, kapı aralıklarından izledi; Pip güvenle kazağının cebindeydi. "Ayna bozuk değil," diye fısıldadı Pip. "Sadece yüzleri ölçmüyor. Kalpleri ölçüyor ve Marvo onu sürekli gösteriş yapan insanlara çeviriyor."

Marvo kulesine geri döndü ve kadife bir sandalyeye çöktü. Ella kibarca kapıyı çaldı. "Affedersiniz, Sihirbaz Marvo," dedi dürüst sesiyle. "Aynanın nasıl çalıştığını gösterebilir miyim?" Kaşlarını çattı ama merakı hayır demesine engel oldu. "Peki. Ama çabuk ol, küçük insan." Ella küçük gümüş madalyonunu kaldırdı ve parlak, meraklı gülümsemesini gösterdi.

"Bu ayna iyiliği, cesareti ve dürüstlüğü gösterir," diye açıkladı Ella. "İzle." Gül Büyükanne'yi ve onun sıcak kurabiyelerini her zaman nasıl paylaştığını düşündü. Ayna gül pembesi parladı. Marvo'nun keskin kara gözleri kocaman açıldı. "Bunu hiç yaptığını görmemiştim!" diye fısıldadı. Pip Ella'nın cebinden dışarı baktı ve minik fenerini üç neşeli renkte parılttı.

"Şimdi sen," dedi Ella. "İyi bir şey düşün, bir kez bile olsa." Marvo kaşlarını çatı, sonra bir serçenin kırık kanadını büyüyle onardığı günü hatırladı. Yavaşça ayna yumuşak pembe parladı. Sonra komşusuna odun taşımaya yardım ettiği fırtınalı geceyi düşündü ve mavi renk döndü. "Tanrım," diye soludu. "Çok güzel."

Marvo parlayan renklere uzun bir an baktı. "En güzel insan olmak istiyordum," dedi sessizce, "ama hep yüzlere baktım. Hiç kalplere bakmadım." Ella'ya döndü ve eğildi, yıldızlarla kaplı şapkası yere kadar süpürüldü. "Aynanı aldığım için özür dilerim. Sen benden çok daha cesur ve iyisin, küçük insan."

Ella gülümsedi ve başını salladı. "Senin de iyiliğin ve cesaretin var, Marvo," dedi. "Sadece onları kullanmayı unuttun." Marvo sihirli aynayı ona geri verdi ve Pip havada mutlu bir küçük dönüş yaptı. "Teşekkürler, Pip," dedi Marvo. "Ve teşekkürler, Ella." Birlikte aynayı kulenin merdivenlerinden indirdiler, altın çerçevesi güneş ışığında parlıyordu.

Tavan arasında Gül Büyükanne Ella'ya sıkıca sarıldı. "Cesur ve iyi bir şey yaptın, kızım," dedi, inci kolyesi şingırdıyordu. Marvo o günden sonra her hafta kulübeyi ziyaret etti; bahçe için büyüler ve Ella için hikâyeler getirdi. Sihirli ayna altın çerçevesinde kaldı, kalbini açan herkes için parlamaya her zaman hazırды.

Ella aynanın en büyük sırrını öğrendi: yüzler solar ve değişir, ama iyilik, cesaret ve dürüstlük sonsuza dek parlar. Her cumartesi o ve Gül Büyükanne altın çerçeveyi parlattılar ve renklerin dans edişini izlediler. Bazen Marvo da gelirdi ve ayna bir anda üç parlak renkte parlardı. Sonuçta, en parlak güzellik iyi bir kalpten gelir.